

Capitolul 1 – Iona se opune

În partea de nord a împărăției lui Israel, nu departe de Marea Mediterană, se întinde ținutul seminției lui Zabulon. În partea de sud a ținutului Zabulon, la o depărtare de trei sau patru mile de Nazaret, se afla cetatea Gat-Hefer. Cu aproximativ 850 de ani înainte ca Domnul Isus să crească în Nazaret (Luca 4,16), în Gat-Hefer trăia un om cu numele Iona. Biblia nu ne spune dacă el s-a născut în Gat-Hefer. Ea spune despre el numai: «... care era din Gat-Hefer» (2 Împărați 14,25).

Nu aflăm când a trăit el exact, dar Ieroboam, fiul lui Ioas, împăratul lui Israel, a împlinit profeția plină de har a lui Iona, prin aceea că el a luat înapoi hotarele lui Israel, de la intrarea Hamatului până la mare (2 Împărați 14,25).

Profetul Elisei a murit în timpul domniei lui Ioas, tatăl lui Ieroboam (2 Împărați 13,14). Este deci posibil ca Iona să fi fost contemporan cu Elisei și să se fi cunoscut. Dar mult mai probabil este că Iona a trăit în același timp cu prorocul Osea.

Duhul lui Dumnezeu ne spune deci, că Iona venea din Gat-Hefer. Aceasta nu este lipsit de importanță. Ne amintim, că această cetate era situată în Zabulon. Dacă mergem în Deuteronom 33,18 la binecuvântarea rostită de Moise, omul lui Dumnezeu, vedem că el spune: «Bucură-te, Zabulon, în ieșirea ta, și tu, Isahar, în corturile tale!» Misiunea deosebită a lui Zabulon era evidentă, să iese afară. Prorocul, pe care Domnul Dumnezeu L-a ridicat din mijlocul lui (Deuteronom 18,15), Domnul și Învățătorul nostru, care a fost crescut în Nazaret în țara lui Zabulon, corespundea realmente acestor însușiri și acestei misiuni a lui Zabulon, aceea de a ieși. El S-a coborât din gloria Sa în această lume a mizeriei. Drumul Lui a fost totdeauna un drum care conducea în afară – până în ultima zi îngrozitoare de pe Golgota, unde citim: «Ducându-Și crucea, a ajuns (textual: a ieșit) la locul numit „al Căpățânii”» (Ioan 19,17).

Dacă Iona ar fi înțeles misiunea și privilegiul, pe care i le-a dat Dumnezeu, prin faptul că aparținea seminției lui Zabulon, atunci ar fi corespuns a ceea ce spune binecuvântarea; ar fi ieșit cu bucurie. Cu regret Iona a devenit cunoscut însă prin refuzul lui și nu prin aceea că ar fi ieșit plin de bucurie.

Este adevărat, că Isahar, care a fost chemat împreună cu Zabulon să se bucure, locuia mai mult în corturile sale, decât să iese. Nu fiecare savurează privilegiul ca Iona de a ieși și a merge la țări păgâne cu un mesaj din partea Domnului. Dar cu regret, nici aceia care se bucură de acest privilegiu, nu se bucură toți de această misiune.

După aceste reflecții preliminare vrem acum cu ajutorul lui Dumnezeu să ne ocupăm mai îndeaproape cu cartea Iona.

Nici un creștin adevărat să nu se îndoiască de adevărul absolut al acestei cărți mici. Domnul Isus Însuși o confirmă: «Căci, după cum Iona a stat trei zile și trei nopți în pântecul peștelui celui mare, tot așa Fiul Omului va sta trei zile și trei nopți în inima pământului. Bărbații din Ninive se vor scula alături de generația aceasta în ziua judecății și o vor condamna, pentru că ei s-au pocăit la vestirea lui Iona; și iată că aici este Unul mai mare decât Iona.» (Matei 12,40.41). În aceste versete Domnul, cu autoritatea Sa, accentuează cele două adevăruri dominante ale acestei cărți. S-ar putea ușor dovedi cu fapte sigure, că în această carte sunt relatate exclusiv lucruri care cu certitudine sunt posibile. Dar creștinul adevărat nu solicită aceste dovezi din afară, dacă el are Cuvântul Domnului și Învățătorului său, pe care el se poate baza.

Cu toate acestea ne permitem să cităm aliniatele remarcabile din cartea lui Gook „Can a Young Man Trust?”.

„Sunt cel puțin două relatări în deplină concordanță cu toate detaliile despre evenimentul următor, și toate au fost verificate minuțios de M. de Parville, editorul cotidianului renumit „Journal des Debats”. Numele lui de Parvin și renumele lui de specialist în științele naturii sunt un argument pentru aceia care pun la îndoială istoria lui Iona din punctul de vedere al științei. Relatarea detaliată sună astfel:

În februarie trecut, vaporul de pescuit balene „Steaua răsăritului” se afla în apropierea insulelor Malwine în căutarea de balene, dar care erau foarte rare. Într-o dimineață, cel care căuta cu privirea a observat în obiectiv o balenă la o depărtare de aproximativ trei mile. Două bărci au fost echipate cu oameni. Curând una din bărci a fost așa de aproape de animal că unuia din harponieri i-a reușit să lovească balena cu o suliță. S-a dovedit că animalul era neobișnuit de mare. Din cauza rănirii scotea gemete foarte mari. S-a îndepărtat cu o viteză foarte mare, trăgând barca după sine. Ea a înotat aproximativ cinci mile înainte, apoi s-a întors și a venit aproximativ în același loc unde a fost rănită cu harponul.

Barca a doua era deja în poziție de atac. Când animalul s-a ridicat aproape de suprafața apei, harponierul de pe barca a doua a aruncat harponul și a nimerit animalul. În mod evident durerea a făcut balena să turbeze de durere, căci ea se zbătea îngrozitor, barca și echipajul ajungând în mare pericol. În cele din urmă animalul s-a îndepărtat și a tras după sine cele două bărci. După aproximativ trei mile s-a scufundat, fără să se știe unde era. Odgonul harpoanelor s-au destins și harponierii au început să tragă încet odgoanele și să le înfășoare. Când acestea s-au încordat, balena a apărut la suprafață și lovea îngrozitor cu coada în jurul ei. Bărcile au încercat să se îndepărteze din raza de acțiune a animalului, care în mod evident se afla în lupta cu moartea. O barcă a reușit. Cealaltă însă a avut mai puțin noroc. Balena a lovit-o și a răsturnat-o. Oamenii au căzut în apă, și înainte ca echipajul celeilalte bărci să-i poată salva, unul s-a înecat, și James Bartley a dispărut. Când balena s-a liniștit din cauza epuizării, s-a căutat în apă după James Bartley, dar nu a fost de găsit. S-a presupus că a fost lovit de coada balenei și apoi s-a afundat pe fundul mării. Cei rămași în viață s-au întors înapoi la vapor.

Balena era moartă. După câteva ore corpul imens plutea lângă vapor și bărbații s-au grăbit să taie carnea animalului cu uneltele lor și să depoziteze grăsimea.

În dimineața următoare au continuat. Curând au ajuns la stomac, care trebuia tras pe punte. Pe când lucrătorii erau ocupați cu curățirea lui și să-l lege cu o frânghie, au descoperit spre groaza lor că în stomac era ceva ghemuit, care dădea semne convulsive de viață. Punga imensă a fost trasă pe punte și despăcată. S-a găsit în ea marinarul dispărut aflat în stare ghemuită și inconștient. A fost scos pe punte și a fost tratat cu o baie de apă de mare, care l-a trezit curând din starea de inconștiență. Dar duhul lui era total dezorientat. A fost dus în cabina căpitanului și acolo a rămas două săptămâni un nebun urlând. Căpitanul și ofițerii de pe vapor l-au îngrijit cu multă dăruire și în cele din urmă el a devenit stăpân pe simțurile lui.

După trei săptămâni s-a refăcut complet din șoc și și-a reluat activitatea. Însă în timpul scurt petrecut în stomacul balenei, când pielea bărbatului a fost expusă acțiunii sucurilor gastrice, aceasta s-a schimbat în mod vizibil. Fața și mâinile lui erau așa de palide, că arătau albe ca la un mort. Toată pielea s-a cutat și omul arăta ca și cum ar fi șezut în apă care fierbe. Bartley a garantat, că el ar fi trăit probabil în carcasa de carne până ar fi înfometat, căci el și-a pierdut conștiința nu din lipsă de aer, ci din cauza fricii. Potrivit relatărilor sale, își amintea de

sentimentul când era aruncat de botul balenei în aer, ca apoi să cadă iarăși în apă. Apoi a urmat un zgomot înspăimântător, de prăbușire, pe care l-a presupus că este provocat de lovitura puternică a apei de către coada balenei. După aceea a fost înconjurat de un întuneric îngrozitor și a simțit cum aluneca ca printr-un coridor alunecos, care părea că se mișcă și îl ducea mai departe. Acest sentiment a fost numai un moment. După aceea a observat că are mai mult loc. A pipăit în jurul lui și mâinile lui au ajuns în contact cu o substanță moale, mocirloasă, care de fiecare dată când o atingea i se părea că se retrage.

În cele din urmă a presimțit că fost înghițit de balenă și groaza de această situație l-a copleșit. Putea să respire ușor, dar căldura era îngrozitoare. Ea nu era pârjolitoare sau sufocantă, ci ea îi părea mai mult că îi deschidea porii pielii și îi sorbea puterea de viață. El a devenit foarte slăbit și i s-a făcut rău. Știa că nu este nici o speranță să scape din această închisoare ciudată. A încercat să întâmpine moartea cu bărbăție, dar liniștea înfiorătoare, întunericul îngrozitor, conștienta înfiorătoare despre împrejurările în care se afla și căldura groaznică l-au biruit în cele din urmă, și a căzut în leșin. Lucrul următor de care și-a adus aminte a fost, că s-a regăsit în cabina căpitanului.

Bartley nu este un bărbat fricos, dar el spune, că au trecut multe săptămâni, înainte ca să doarmă o noapte când să nu fie neliniștit de visurile chinuitoare despre balene mânioase și de groaza unei închisori teribile. Pielea pe fața lui Bartley și pe mâinile lui nu și-a mai recăpătat niciodată culoarea naturală. Ea este galbenă și cu riduri și arată ca un pergament vechi.

Sănătatea acestui om, dimpotrivă, pare să nu fi fost influențată de acest eveniment. El este în cea mai bună dispoziție și în mod foarte evident se bucură de toate binecuvântările vieții de care are parte. Căpitanii, care fac prinderea balenelor, spun că nu-și pot aminti de un caz asemănător cu acesta. Ei relatează, că deseori se întâmplă ca oameni să fie înghițiți de balene, care din cauza durerilor provocate de harpoane devin furioase și atacă vapoarele. Dar ei niciodată nu au cunoscut un om care să fi trăit aceleași evenimente ca Bartley și spoi să revină viu la lumina zilei.”

Această întâmplare, așa cum s-a spus, a fost confirmată de unul dintre cei mai conștiincioși și mai scrupuloși specialiști în științele naturii din Europa, M. de Parville. El consideră că relatările căpitanului și echipajului vaporului de prins balene este demn de încredere. La aceasta el remarcă: „Sunt relatate multe cazuri în care balenele în furia lor în lupta cu moartea au înghițit oameni. Dar acesta este primul caz modern în care prada revine sănătoasă la lumina zilei. După această ilustrare ajung să cred, că Iona a ieșit realmente viu din balenă, așa cum relatează Biblia.”

Să revenim la primul verset al capitoului! **«Și cuvântul Domnului a venit la Iona, fiul lui Amitai, spunând:»** Este remarcabil că Iona în cartea mică, pe care o avem înaintea noastră, niciodată nu este numit profet. Duhul Sfânt folosește pe scriitorul celei de-a doua cărți a împăraților, ca să dea lui Iona acest titlu. Noi trebuie probabil să facem o pauză scurtă și să ne întrebăm ce înțeles are cuvântul „profet” în Sfânta Scriptură. De cele mai multe ori se presupune că un profet este cineva care vestește ce va avea loc în viitor. Realmente foarte des este așa. Dar dacă citim cărțile profetice din Biblie, vom găsi că aceasta este numai o parte din ceea ce face Dumnezeu prin acești bărbați. O definiție, pe care Dumnezeu Însuși o dă în Cuvântul Său, o găsim dacă comparăm Exod 4,16 și 7,1. În primul loc din Scriptură Dumnezeu spune despre Aaron: «El va vorbi poporului pentru tine» sau «El să fie purtătorul tău de cuvânt pentru popor», și în celălalt loc: «fratele tău Aaron va fi prorocul tău.» Aceste două locuri luate împreună ne dau definiția cea mai clară a ceea ce este un proroc după

Cuvântul lui Dumnezeu: el este purtătorul de cuvânt al lui Dumnezeu față de popor. Foarte frecvent Dumnezeu vorbește despre judecată sau despre binecuvântări, care vor avea loc în viitor, și în acest caz prorocul vorbește realmente despre ceea ce va avea loc în viitor. Dar prima lui datorie constă în aceea, că el trebuie să fie purtătorul de cuvânt al lui Dumnezeu, și aceasta include foarte des muștrare sau îndemn. Să reținem permanent, că lucrul cel mai important pentru un proroc este, că el vorbește pentru Dumnezeu, nu pentru sine însuși sau de la sine! Cuvântul grecesc „prophetes” din care derivă cuvântul profet în limba noastră are exact acest înțeles.

Lexiconul grec de Liddell și Scott spune despre acest cuvânt: „În sensul strict al cuvântului el desemnează pe cineva care vorbește pentru un altul, în mod deosebit pe acela care vorbește pentru un dumnezeu și explică oamenilor voia acestuia. Acesta este un profet.”

Dacă Iona însuși a scris această carte mică, care îi poartă numele, atunci putem înțelege foarte bine (și stima), că titlul de „profet” lipsește în această carte. În același timp putem stima faptul că Dumnezeu ia totuși în seamă, ca un alt scriitor să pună înaintea numelui său acest titlu de onoare, pe care el însuși nu a vrut să-l ia. Și Domnul Isus onorează pe Iona cu acest titlu (Matei 12,39 și versetele următoare).

Numele Iona înseamnă „porumbel”. Porumbelul este un simbol al păcii, și cartea este realmente o ofertă de pace venită de la Domnul Însuși. Este nu numai, așa cum vom vedea, o ofertă de pace pentru locuitorii din Ninive, ci totodată și pentru alții. Numele „Amitai”, tatăl lui Iona, înseamnă „adevăr”. Prin aceasta în fond în aceste două nume ne întâmpină vestea minunată, pe care o găsim și în Ioan 1,17: «Harul și adevărul au venit prin Isus Hristos”. Adevărul este lumina care ne arată păcatele noastre. Harul poartă de grijă de mijloacele care sunt necesare ca să acopere păcatele noastre. Cât de clar vin la lumină aceste două laturi ale Ființei lui Dumnezeu în cartea pe care o studiem aici! Dumnezeu este un Dumnezeu al adevărului, și noi trebuie să aducem în lumina adevărului Său toate căile noastre. Dar unde putem găsi noi un exemplu mai luminos al harului lui Dumnezeu, care totdeauna este gata să scuze și să ierte? Când citim această carte mică trebuie să ne gândim că Iona este cu adevărat o imagine a Domnului Isus Hristos. Cât de clar arată aceasta cele două nume!

În contextul versetului întâi trebuie amintit, că pentru Iona nu era nici o îndoială cu privire la sursa poruncii pe care a primit-o: «Cuvântul Domnului a venit la Iona». Problema lui Iona nu consta în faptul că el nu avea o misiune suficient de clară, o autoritate de a acționa. Dacă vom studia cartea în continuare, vom vedea că problema lui Iona era de altă natură: nu era lipsa de claritate cu privire la autoritatea poruncii, ci lipsa de a fi gata de a asculta de autoritatea lui Dumnezeu. Nu ne asemănăm noi în această privință uneori foarte mult cu Iona? Știm foarte bine, căci cartea din mâinile noastre, Biblia, este cu adevărat Cuvântul lui Dumnezeu. Domnul Isus Hristos a spus în acest Cuvânt: «Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați» (Matei 11,28)! Presupun că cei mai mulți din cititorii noștri au auzit această chemare și au primit-o ca pe o chemare personală, adresată lor, și au ascultat de ea. Pe de altă parte aceleași buze, care au făcut invitația «Veniți la Mine!», spun și: «Duceți-vă în toată lumea și predicați Evanghelia la orice făptură!» (Marcu 16,15) Noi am ascultat de chemarea «Vino!». Am fost bucuroși să obținem liniștea pe care El ne-a promis-o. Când însă este vorba de solicitarea «Duceți-vă!», atunci foarte des ne asemănăm cu Iona, care nu s-a grăbit așa de mult să asculte. Este uluitor, câte dezvinovățiri ingenioase putem găsi, ca să ocolim ascultarea de această solicitare sau s-o refuzăm, sau s-o amânăm. Cei mai mulți dintre noi realmente nu au nici un motiv să critice în vreun fel pe Iona, deoarece el a încercat să ocolească porunca lui

Dumnezeu «Du-te!». Celor mai mulți le este clară originea divină a poruncii de a merge în toată lumea, tot așa de clar cum i-a fost lui Iona, când Cuvântul Domnului a venit la el. Știm foarte bine și ce autoritate stă înapoia poruncii. Adevărata problemă nu constă în faptul că există îndoială, dacă această misiune vine de la Dumnezeu sau dacă autoritatea Lui stă înapoia ei. Adevărata problemă este în voința noastră rea.

«Și cuvântul Domnului a venit la Iona, fiul lui Amitai, spunând: „Scoală-te, du-te la Ninive, cetatea cea mare, și strigă împotriva ei; căci răutatea ei s-a suit până la Mine!”»
«Scoală-te!» În acest loc sunt deja o mulțime de greutateți. Este necesară energie, ca să te scoli. Noi suntem foarte comozi! Este foarte greu să te debarasezi de greutatețile care pentru noi sunt casa, profesia și confortul, și să te scoli.

«Scoală-te! Du-te!» Iona nu trebuia numai să se scoale, ci el a avut exact aceeași poruncă pe care o avem și noi: «Du-te!» Un sutaș roman a venit odată la Domnul și a spus: «Căci și eu, care sunt sub autoritatea altuia, am sub mine ostași. Și zic unuia: „Du-te!” și se duce.» (Luca 7,8). Acest sutaș a înțeles foarte bine ce înseamnă autoritate. Când spunea: «Du-te!», atunci nu mai era nici o întrebare în privința aceasta; soldatul se ducea. Dar când Domnul a spus lui Iona: «Du-te!», atunci Iona a decis să nu se ducă. Soldatul nu se gândea nici măcar în vis să se plângă, că drumul este prea lung sau prea greu sau prea periculos sau că momentul nu ar fi potrivit. El nu a permis nicidecum să apară gândul, că el nu ar fi dorit să meargă sau că el ar fi foarte preocupat cu altă lucrare. Când sutașul a spus: «Du-te!», atunci el s-a dus.

Același cuvânt este folosit și de fiul risipitor din Luca 15: «Mă voi scula, mă voi duce la Tatăl meu.» S-ar putea ca el timp îndelungat să-și fi spus: „Trebuie să mă duc la tatăl meu”. Dar abia când în sfârșit s-a sculat a fost posibil ca el să întâlnească cândva pe tatăl său. Era necesară energia credinței ca să se scoale. Cei mai mulți din cititorii noștri știu din experiență ce înseamnă să se scoale și să se ducă la Tatăl lor. Pagubă este când noi nu știm din experiență ce înseamnă pentru noi să ne sculam și să mergem la aceia care trăiesc în întuneric!

Cât de mulți sunt printre noi, cărora Domnul le-a spus: «Du-te!» - și noi am făcut ca Iona și am refuzat. S-ar putea ca noi să fi fost așa de preocupați cu ale noastre, că nu L-am auzit când a spus „Du-te!”, sau s-ar putea, că noi înțelegem așa de puțin ce autoritate ne vorbește, așa că decidem că nu este nici o necesitate să ascultăm și considerăm că avem voie să facem propria voie în locul acesteia. Facă Domnul ca noi să auzim glasul Său, care vorbește cu autoritate divină – o autoritate pe care nu trebuie s-o punem la îndoială și care ne spune: „Scoală-te și du-te! Scoală-te și du-te la Ninive”.

Domnul a poruncit lui Iona nu numai: «Scoală-te! Du-te!», ci El i-a dat indicație clară, unde să se ducă. El nu a spus: „Scoală-te și du-te unde dorești!”, ci El i-a arătat clar lui Iona locul unde trebuia să meargă. Domnul vrea să ne spună unde să mergem. S-ar putea ca El să dorească să ne trimită la cineva din familia noastră sau la vecinii noștri sau la oameni dintr-o altă națiune și cu o altă limbă la capătul celălalt al pământului. Să ne amintim de paște! Dacă mielul fript era mai mare decât avea nevoie familia, atunci izraeliții trebuiau să-l împartă cu vecinii lor, cu cel mai apropiat de casa sa (Exod 12,4). Ne-am luat noi timp să ne hrănim din Mielul fript – exact așa cum ne-am căutat scăparea înapoia sângelui Lui? Am observat noi, că Mielul fript este o masă de sărbătoare nepuizabilă, care este suficientă pentru mine și familia mea și pentru vecinul meu, cel mai apropiat de casa mea? Acesta este un loc unde se poate începe. Să împărțim cu toții Mielul fript cu vecinul nostru, cu cel care este cel mai aproape de casa noastră! Vom constata la timp, că – așa cum Domnul a arătat cărturarilor – aproapele meu poate fi unul dintr-o altă națiune sau unul care mulți ani a fost disprețuit și batjocorit și

părăsit. Să sperăm că eu și atunci voi merge și voi împărți cu el Mielul fript! Domnul ne poate trimite unde vrea El, ori foarte departe ori în apropiere. Deoarece El este Dumnezeu, Domnul, Domnul nostru, El are dreptul și autoritatea pentru a face aceasta.

Și ce este cu Ninive, cetatea cea mare? De trei ori citim cuvintele: «Ninive, cetatea cea mare» și o dată: «Și Ninive era o cetate foarte mare». Ninive este amintită pentru prima dată în Geneza 10,6-13: «Fiii lui Ham: ... Din Cuș s-a născut Nimrod ... El a domnit la început peste Babel ... Din țara aceasta a intrat în Asiria; a zidit Ninive ...; aceasta este cetatea cea mare.» Ea a fost întemeiată din urmașii unui om care a stat sub blestem și Dumnezeu Însuși a trebuit să spună despre el: «Răutatea ei s-a suit până la Mine!» (Iona 1,2).

Babilon era situat lângă Eufrat și era capitala imperiului cu același nume. Ninive dimpotrivă era situat lângă râul Tigru și era capitala Asiriei.

Știm o mulțime de lucruri despre Ninive, cu toate că în zilele noastre nu se mai vede nimic din cetate, în afară de câteva movile de dărâmături. În anul 1840 Layard a trecut pe lângă marea movilă din Nimrod, în timp ce cobora de-a lungul râului Tigru. În 1845 a început să sape acolo. Layard a întocmit un raport despre aceste săpături cu fotografii foarte interesante, care ne oferă o imagine despre această cetate minunată a antichității.

Dacă citim istoria despre Iona și totodată ne gândim la mărimea și splendoarea pe care ne-o oferă resturile de piatră, atunci fără prea multă fantezie ne putem imagina pe profetul Iona cum stătea pe treptele acestui palat sau lângă un taur mare înaripat și ținea predica lui scurtă: «Încă patruzeci de zile și Ninive va fi răsturnată!»

Cât de remarcabilă este diferența dintre mesajul lui Iona și al nostru! Mesajul lui Iona era în totalitate un mesaj de judecată fără nici un cuvânt de har. Și totuși pe drept recunosc amândoi, predicatorul și ascultătorul, în acest mesaj o ofertă a harului. Căci ce altceva este atenționarea cu privire la judecată? Este bine pentru noi să ne gândim, că în orice mesaj de judecată se include o ofertă de har, care devine eficientă când cei vinovați pun pe inimă atenționarea și se căiesc.

Dar în ce constă mesajul nostru? În realitate și el conține anunțarea unei judecăți și a mâniei care va veni. Dar mesajul nostru nu se caracterizează prin judecată, ci prin har. Niciodată vreun mesager nu a avut un mesaj mai minunat ca acesta: «Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.» Mesajul judecății trezește în ascultători dorința stringentă de a găsi un drum, ca să scape de judecată și să nu piară. Și acest drum de scăpare este tema mesajului nostru. «Eu sunt calea», spune Domnul nostru. Noi avem de relatat despre o persoană vie, iubitoare, despre un Mântuitor, despre Domnul nostru Isus Hristos. O, prieten drag, în ce contrast stă mesajul nostru cu cel al lui Iona! Ce privilegiu deosebit avem noi!

Dacă privim rămășițele inspiratoare de admirație ale gloriei trecute a măreței cetăți Ninive, ne vom minuna mai puțin de faptul că Iona a dat înapoi și a fugit de o astfel de activitate: să mergi acolo singur și fără ajutor și să predici împotriva uneia din cele mai vechi, mai mari și mai impunătoare cetăți ale pământului, și apoi o astfel de predică: «Încă patruzeci de zile și Ninive va fi răsturnată!» Omeneste vorbind, cu siguranță Iona și-ar fi pierdut dreptul la viață, dacă acest mesaj ar fi ajuns la urechea împăratului. Se poate foarte bine simți împreună cu Iona, căci cine ar fi primit cu plăcere o astfel de misiune. În timpul nostru unii au dat înapoi de la misiuni mult mai simple decât aceea la care Iona a fost chemat. Nu trebuie nicidecum să ne mirăm, dacă Iona simțea că nu poate privi în față riscul de a-și pierde capul. Căci el

cunoștea foarte bine renumele cetății Ninive, povestirile despre mărimea ei și despre puterea împăratului ei.

Avem impresia că nu frica de propria lui siguranță era cea care l-a făcut pe Iona să se îndepărteze de misiunea clară dată lui de Dumnezeu. Dacă se citește cartea Iona, dimpotrivă ești impresionat de curajul lui Iona, și nu de lașitatea lui. În versetul 2 al capitolului patru auzim cum Iona spune (după ce Dumnezeu a crușat Ninive): «Ah, Doamne, nu este aceasta tocmai ce ziceam eu când eram încă în țara mea? Tocmai lucrul acesta voiam să-l înlătur, fugând la Tarsis. Căci știam că ești un Dumnezeu milos și plin de îndurare, îndelung răbdător și bogat în bunătate și că Te căiești de rău!» Iona știa foarte bine cât de îndurător este Dumnezeu. Cu greu s-ar putea găsi o descriere mai frumoasă a acestui har. A presupus Iona probabil că el va putea lua pentru sine bunătatea și harul lui Dumnezeu, atunci când a îndrăznit să fie neascultător? Nu este posibil ca și noi, care ne lăudăm cu cunoașterea dragostei și harului lui Dumnezeu, așa cum ele au fost revelate în Domnul nostru Isus Hristos, cu toate acestea uneori în cele din urmă folosim acest har și această dragoste ca să tratăm cu superficialitate poruncile Sale? Dumnezeu în harul Său să ne păzească de un asemenea păcat și să ne deschidă ochii, dacă am devenit vinovați în această privință!

Repulsia lui Iona față de ascultare pare să fi crescut din teama că Dumnezeu ar putea ceda la mânia Sa și va crușa Ninive. Era aceasta mândria inimii, care nu poate suporta să-și piardă prestigiul, sau era prejudecata amară a unui izraelit față de un popor păgân? Se temea Iona deja de viitor și vedea deja pe împăratul din Ninive care peste cincizeci de ani va invadea patria sa (2 Împărați 15,19)? Elisei a plâns, când Azael a povestit lucrurile îngrozitoare, pe care el le va face lui Israel, când va deveni împărat. Iona a putut privi în viitor cu o previziune asemănătoare și a văzut judecata îngrozitoare, pe care Asiria o va aduce asupra lui Israel, o judecată care durează până astăzi.

Probabil noi nu putem recunoaște toate motivele care au mișcat pe Iona și l-au făcut să riște să fie premeditat neascultător de Dumnezeu. Și cine dintre noi ar îndrăzni să spună că este deplin conștient de motivele lui însuși? Deseori noi avem mult mai puține motive decât Iona, când refuzăm sau neglijăm chemarea lui Dumnezeu de a ne scula și de a merge. Și dacă ne-am judeca sincer motivele noastre din punctul de vedere al lui Dumnezeu, atunci vom fi probabil foarte șocați.

«Dar Iona s-a sculat să fugă la Tarsis, departe de fața Domnului.» Ce nebunie! El, profetul Domnului, ar fi trebuit cel mai bine să știe ce-i de făcut. «Cine s-a îndărătnicit împotriva Lui și a avut pace?» (Iov 9,4). Iov știa că nu este nici pace și nici reușită dacă se încearcă să fi neascultător de Dumnezeu. Noi toți ar trebui să cunoaștem acest adevăr important, și totuși cât de încet învățăm acest adevăr!

Ce nebun era Iona! Cu siguranță deseori a citit și a cântat psalmul despre David în care se spune: «Unde mă voi duce departe de Duhul Tău și unde voi fugi departe de fața Ta? Dacă mă voi sui în ceruri, Tu ești acolo; dacă voi lua aripile zorilor și mă voi duce să locuiesc la marginea mării, și acolo mâna Ta mă va conduce și dreapta Ta mă va ține. Dacă voi zice: „Cel puțin în tunică mă va acoperi și se va face noapte lumina din jurul meu!”, iată că nici chiar în tunică nu m-ar ascunde de Tine; ci noaptea ar străluci ca ziua și în tunică ca lumina.» (Psalm 139,7-12). Dar cu toate acestea Iona s-a sculat ca să fugă dinaintea Domnului la Tarsis. Unii au presupus că Tarsis se află în Spania. Dar articolele de export din Tarsis, și anume aurul, argintul, fildeș, maimuțe și păuni (2 Cronici 9,21), nu pot fi din Spania, așa cum constată într-un articol ziarul „The Bible League Quarterly” (octombrie-decembrie 1940).

Autorul lui dovedește destul de logic, că Tarsis era situat în partea de sud a Indiei. Printre altele citează o relatare a lui Herodot despre o călătorie pe mare spre Tarsis. În jurul anului 600 înainte de Hristos faraonul Necho al Egiptului a delegat fenicieni să navigheze cu corăbii prin Gibraltar în jurul Africii spre Tarsis și să se reîntoarcă pe același traseu înapoi. Toamna trebuiau să meargă pe uscat și acolo, indiferent de locul în care se aflau ocazional, să însămânțeze și să aștepte până vor putea recolta. În felul acesta își procurau proviziile. Potrivit relatării lui Herodot ei au avut nevoie de trei ani.

Așa a pornit Iona în cea mai lungă călătorie cunoscută în timpurile acelea, ca să încerce să fugă de Dumnezeu său. Vor trece mulți ani înainte ca el să poată veni înapoi. Iona a încercat realmente să se stabilească în cele mai îndepărtate margini ale mării.

«S-a coborât la Iafu și a găsit acolo o corabie care mergea la Tarsis.» Se merge mereu tot mai în jos, dacă vrem să părăsim pe Domnul. Acesta a fost primul său pas în jos în ceea ce privește aspectul exterior, dar în nici un caz nu era ultimul. Pasul exterior în jos este precedat totdeauna de un pas lăuntric sau spiritual în această direcție. A coborî este mai ușor și mai comod decât a urca. Aceasta este valabil atât pentru corp cât și pentru duh. De aceea să fim foarte atenți când drumul începe să coboare, când călătoria devine ușoară și nu mai sunt movile, pe care trebuie să urcăm! Putem fi destul de siguri că atunci am ajuns pe un drum greșit.

Este de asemenea remarcabil că Iona fără greutate și imediat a găsit o corabie spre Tarsis. Probabil s-a gândit: așa trebuie să fie; aceasta este cu siguranță un semn că voi reuși pe drumul meu. Trebuie să ne mirăm cât de ușor diavolul ne face drumul de coborâre. El este totdeauna pregătit să poarte grijă de tot ce ne trebuie, ca să ne îndepărteze de Domnul. Să nu ne imaginăm nici o clipă, că drumul de coborâre trebuie să fie corect, numai din cauză că el este așa de simplu! Această corabie, care tocmai trebuia să navigheze spre Tarsis, nicidecum nu era dovada că Dumnezeu a pregătit-o (capitolul 1,4; 1,17; 4,6; 4,7; 4,8); exact opusul era corect. Dar și noi trebuie să punem înaintea ochilor următoarele: lucrurile care într-o oarecare măsură ne ies ușor în cale și ne întăresc să facem propria voie, nicidecum nu vin de la Dumnezeu, ci foarte probabil diavolul le-a pregătit pentru noi.

«A plătit prețul și a coborât în corabie, ca să meargă împreună cu ei la Tarsis, departe de fața Domnului.» Desigur el a plătit prețul călătoriei! Pentru această distanță trebuie să fi fost deosebit de mare. Dacă stăm în slujba Domnului, putem fi siguri că El poartă grijă de prețul călătoriei. Dar dacă vrem să facem ce ne place sau stăm în slujba diavolului, atunci prețul călătoriei trebuie plătit de noi înșine. Cât de enorm este uneori acest preț! Sunt unii care au refuzat să răspundă la chemarea lui Dumnezeu și sau îndreptat pe drumul lor propriu. Și prețul călătoriei a fost pacea lor lăuntrică, liniștea inimii, pe care Domnul o poate da numai atunci când purtăm jugul Lui. Probabil prețul călătoriei a fost chiar pierderea, pierderea veșnică a copiilor lor. Un cămin comod aici pe pământ și un autoturism frumos, un cont mare la bancă, toate acestea nu pot fi o compensație pentru prețul călătoriei pe care trebuie să-l plătim. Ne costă mult mai mult, dacă nu ascultăm de Dumnezeu. Și cu toate că Iona a plătit prețul călătoriei lui până la Tarsis, totuși niciunde nu auzim că el ar fi primit ceva înapoi, deoarece el nu a ajuns la destinație. Diavolul ia, dar niciodată nu dă. Singura plată, pe care el o face, este moartea (Romani 6,23). Slujba lui este îngrozitoare, prețul călătoriei cerut de el este foarte mare, și plata lui este cea mai rea din câte există. Și cu toate acestea, oricât ar fi de neînțeleș, sunt mulți care îl urmează.

„Tu, Domnul nostru, Tu, al cărui jug este blând și sarcina ușoară, Tu, a cărui slujbă este cea mai bună și la care se găsește bucurie, pace și liniște; Tu, Cel care ne-ai primit, pe când eram ratați pe deplin, și care ai plătit toată datoria noastră și care acum porți de grijă pentru tot ce avem noi nevoie și a cărui plată (Ioan 4,36) este cea mai mare – cât de mică este ceata lucrătorilor Tăi! Ciudat, foarte ciudat! Chiar și aceia, pe care Tu i-ai salvat, preferă foarte des să-și slujească lor înșiși sau lumii acesteia. Prea des comoditatea, luxul și bogățiile lumii acesteia sunt mai atrăgătoare pentru ochii noștri decât crucea, pe care Tu o oferi aceluia care Te urmează. Ajută-ne, Tu, Doamne bun, să ne luăm zilnic crucea și să Te urmăm, să prezentăm trupurile noastre ca o jertfă vie, ceea ce este realmente singura noastră slujire înțeleaptă.”

«**A plătit prețul și a coborât în corabie.**» Aici avem al doilea pas al lui Iona în jos. Mai întâi s-a dus la Iafu, după aceea s-a coborât în corabie. Dar Iona va face și alți pași în jos, așa cum vom vedea.

«**A plătit prețul și a coborât în corabie, ca să meargă împreună cu ei la Tarsis, departe de fața Domnului.**» Să fugă dinaintea feței Domnului, acesta era scopul cu care el s-a coborât în corabie. O mărturisire îngrozitoare! Și cât de fără folos erau toate acestea! Deja versetul următor spune:

«**Dar Domnul a trimis un vânt tare pe mare și a fost o furtună puternică pe mare și corabia era amenințată să fie sfărâmată.**» În loc să aibă succes în acțiunea lui de a fugi dinaintea Domnului, coborând în corabie, corabia l-a dus acolo unde în mijlocul furtunii și valurilor, singur în adâncime, trebuia să întâlnească pe Domnul; unde el însuși se afla în prezența nemijlocită a Domnului, de care tocmai căuta să fugă.

Să observăm cuvintele următoare: «Dar Domnul a trimis un vânt tare pe mare» sau: „Dar Domnul a trimis un vânt tare din mare”! Vom vedea diferitele lucruri, pe care Dumnezeu le-a comandat din cauza lui Iona; peștele mare, planta minunată, un vierme și un vânt înăbușitor de la răsărit. Dimpotrivă nu se spune, că Dumnezeu a comandat vântul tare, despre care este vorba în versetul patru al capitolului întâi. Psalmul 135,7 ne spune, că Dumnezeu scoate vântul din cămărilor lui. Citim deci în loc de expresia „a comandat vântul”: «Domnul a trimis un vânt tare pe mare». Cu siguranță cuvântul „a trimis” sau „a aruncat” nu este folosit aici la întâmplare. Ce contrast trist și serios față de Iona reprezintă aici acest vânt tare! Amândoi au fost trimiși de același Domn. Vântul tare se duce, atunci și acolo unde este trimis și împlinește Cuvântul Domnului (Psalm 148,8). Omul dimpotrivă, cununa creației, alege intenționat voia proprie și refuză să meargă, când Domnul și Învățătorul lui îl trimite.

«**Corăbierii s-au înfricoșat, au strigat fiecare la dumnezeul lui și au aruncat în mare încărcătura din corabie, ca s-o facă mai ușoară.**» Din păcate acești corăbieri păgâni nu cunoșteau pe adevăratul Dumnezeu, care a făcut marea și uscatul și care cunoștea pe Iona. În necazul lor s-au îndreptat spre dumnezeii falși, păgâni. În Psalmul 107,23-32 găsim descrierea unei furtuni, pe care Domnul a comandat-o să vină peste mare. Rezultatul este: «Atunci, în strâmtorarea lor, au strigat către Domnul și El i-a scos din necazurile lor. A oprit furtuna, a adus liniștea și valurile s-au potolit.» Acești corăbieri nu cunoșteau pe Domnul și de aceea nu puteau să-L cheme. Scriptura întreabă într-un loc: «Dar cum vor chema pe Acela în care n-au crezut? Și cum vor crede în Acela despre care n-au auzit? Și cum vor auzi despre El fără cineva care să predice?» Acești bărbați nu au auzit nimic despre El. Și astfel nu puteau să creadă în Dumnezeul adevărat, și de aceea au strigat fiecare la dumnezeul lui, în loc să se adreseze Lui. Și deoarece astfel de dumnezei nu pot nici să salveze și nici să ajute, corăbierii

s-au folosit de mijloacele lor proprii pentru a se salva, aruncând încărcătura peste bord. Cu toate acestea, rugăciunile lor, cunoștința lor și efortul lor au fost toate fără folos. Ei aveau acum a face cu Domnul, cu adevăratul Dumnezeu, și ei trebuiau să afle ceva despre El și despre puterea Sa.

Unde era Iona în tot acest timp? A strigat el către Dumnezeul său? Nu, departe de a face așa ceva! Noi citim: **«Dar Iona a coborât în partea cea mai de jos a corăbiei, s-a culcat și a adormit dus.»** Acesta era deja al treilea pas în jos pentru Iona: în jos la Iafu, în jos în corabie, în jos în cele mai de jos încăperi ale corăbiei. Din păcate Iona trebuia să coboare și mai jos. Dacă noi am ajuns deja pe un drum care duce în jos, atunci nu ne vom mai putea opri atunci când vrem și unde vrem (chiar dacă de cele mai multe ori ne imaginăm că am putea). Ce situație ciudată: să întâlnești corăbieri păgâni în acest pericol îngrozitor, care strigă la dumnezeii lor să-i salveze – în timp ce singurul om de pe bordul corăbiei, care cunoaște pe Dumnezeul adevărat și viu, nu-și dă nici cea mai mică osteneală să strige către El, ci stă acolo culcat și doarme dus. Cât de foarte mult se aseamănă el cu noi! Cât de des poporul lui Dumnezeu doarme dus într-un timp în care necazul pare să înghită totul și în care oamenii sunt lipsiți de curaj din cauza fricii. Aceia, care sunt proprietate a Domnului sunt mulțumiți în astfel de timpuri, când ei pot trăi în continuare în cercul lor restrâns fără să se intereseze de grijile și nevoile din jurul lor și fără să se gândească la aceia care trăiesc alături de ei la stânga și la dreapta lor și nu cunosc pe Dumnezeul adevărat și viu. Noi suntem bucuroși, dacă noi cu toate acestea putem dormi mai departe.

Remarcabil este și contrastul dintre Iona, care stătea culcat dus în partea cea mai de jos a corăbiei, în timp ce corabia era amenințată să se distrugă și Acela care era și Domn al lui Iona, și care dormea în partea dinapoi a corăbiei pe o pernă (compară cu Marcu 4). Unul era dezgustat să slujească Aceluia care l-a trimis, a obosit în urma încercărilor lui zadarnice de a fugi dinaintea Sa. Celălalt dimpotrivă, care era obosit în slujba Aceluia care l-a trimis, S-a folosit chiar în furtună de puținele momente pentru odihna meritată. Unul s-a dovedit a fi frivol și indiferent față de pericolul care îl amenința pe el însuși și pe cei care erau împreună cu el în corabie; Celălalt, în timp ce dormea, purta toate lucrurile cu Cuvântul puterii Sale (Evrei 1,3), și chiar numai prin prezența Sa a păzit de orice pericol pe aceia care erau împreună cu El la bord. După ce El a potolit furtuna, El putea să se îndrepte spre ei și să-i întrebe: «Pentru ce sunteți așa de fricoși? Cum de n-aveți credință?»

«Căpitanul s-a apropiat de el și i-a zis: „Ce este cu tine, somnorosule? Scoală-te și cheamă pe Dumnezeul tău! Poate că Dumnezeu va voi să se gândească la noi, și nu vom pieri!”» Ce căpitan precaut! El știa foarte bine ce trebuia Iona să facă, și cu siguranță aceasta nu era să doarmă într-o astfel de situație. «Scoală-te și cheamă pe Dumnezeul tău!» Acesta este un mesaj din lumea păgână, pe care noi toți ar trebui să-L auzim. Noi nu putem să ne sculăm toți și să mergem la păgâni. Dar noi toți ne putem scula și chema pe Dumnezeul nostru. Despre aceasta era vorba! Iona nu putea acum să facă aceasta. Noi nu citim nici măcar o singură dată, chiar și atunci când căpitanul l-a rugat să se roage, că el ar fi încercat s-o facă. Cum putea Iona să cheme Numele Aceluia dinaintea feței căruia fugea? Noi toți știm foarte bine, că păcatul și rugăciunea nu se potrivesc împreună; la una din cele două trebuie să renunțăm. Cu regret Iona s-a decis pentru păcat, și de aceea nu putea să se roage. Așa cum am văzut deja, el nici măcar nu a încercat. Lui îi era pe deplin clar care era cauza furtunii și tot așa de bine știa în ce consta remediul. Acum nu era timp pentru o rugăciune, ci pentru o mărturisire. El trebuia să se plece sub pedeapsa dreaptă, pe care el a meritat-o pe deplin prin

păcatul lui împotriva Dumnezeului lui. Mărturisirea și rugăciunea puteau și trebuiau deci să urmeze una după alta.

Iona nu era încă așa de departe, ca el să fie gata să-și mărturisească păcatele. Noi toți cunoaștem aceasta. Noi toți am păcătuit, și noi toți am ajuns la momentul în care știam că trebuie să ne mărturisim păcatul față de aceia cărora le-am făcut nedreptate. Aici nu este vorba de o mărturisire publică față de aceia care nu au nimic a face cu păcatul respectiv. Dacă s-ar face așa, atunci mărturisirea ar fi o faptă cu merite. Deci nu o astfel de mărturisire era necesară din partea lui Iona. El trebuia numai să spună simplu și smerit, că el, și numai el, era cauza acestei furtuni, deoarece el a păcătuit împotriva Dumnezeului său. Dar Iona nu era încă așa de departe, să fie gata să facă această mărturisire. De aceea Dumnezeu a permis acestor corăbieri păgâni să-l constrângă pe Iona să facă ceea ce el de bună voie nu era gata să facă.

Să observăm și cuvintele căpitanului păgân: «Poate că Dumnezeu va voi să se gândească la noi, și nu vom pieri!» Consider aceste cuvinte a fi foarte frumoase. Într-adevăr căpitanul nu cunoștea pe Dumnezeu așa cum Îl cunoștea Iona; căci cine putea să parafrazeze însușirile lui Dumnezeu mai bine și mai minunat decât Iona, când a spus: «Căci știam că ești un Dumnezeu milos și plin de îndurare, îndelung răbdător și bogat în bunătate și că Te căiești de rău!»? Iona putea spune în adevăr, că el cunoștea pe Dumnezeu, în timp ce căpitanul nu știa nimic despre un Dumnezeu cu astfel de însușiri. Și cu toate acestea el a cutezat să spere:

«Scoală-te și cheamă pe Dumnezeul tău! **Poate** că Dumnezeu va voi să se gândească la noi, și **nu vom pieri!**» Mai târziu auzim, că ei nu s-au mai rugat iarăși fiecare la dumnezeul lui, ci la Domnul Însuși. Ei spun acolo: «O, Doamne, Te rugăm, să nu pierim din cauza vieții omului acestuia» (Iona 1,14). Și mult mai târziu citim cum împăratul din Ninive, și el un păgân, a îndemnat pe oamenii săi să renunțe la păcatele lor: «Cine știe dacă Dumnezeu nu se va întoarce și nu se va căi ... **ca să nu pierim!**» Probabil aceasta a fost numai o întoarcere foarte slabă spre Dumnezeu. Dorința lor cuprindea numai: «**ca să nu pierim**». Dar cât de îmbelșugat i-a întâmpinat Dumnezeu!

Noi nu putem citi aceste cuvinte repetate de trei ori «să nu pierim», fără să nu ne gândim la versetul biblic cel mai minunat: «Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El **să nu piară**, ci să aibă viața veșnică.» Cu adevărat Dumnezeu a găsit o cale, așa că cel mai nedemn dintre păcătoși nu trebuie să piară. Cum putem noi, care am gustat un astfel de har și o astfel de dragoste, să încetăm vreodată a-L lăuda? Cum putem să refuzăm sau să devenim delăsători în a spune această veste minunată aceluia care nu au auzit-o niciodată? Cum putem să-i lăsăm să meargă mai departe și să piară în păcatele lor?

«**Și au zis unul către altul: „Veniți să tragem la sorți, ca să știm din cauza cui a venit peste noi nenorocirea aceasta!” Au tras la soți, și sorțul a căzut pe Iona.**» Acum Iona nu mai avea nici o alegere. Desigur era Dumnezeu Însuși care a îndreptat acest sorț. Iona știa aceasta. El nu poate să-și mai ascundă păcatul. Dumnezeu Însuși l-a constrâns la această mărturisire, pe care el nu ar fi făcut-o de bună voie.

Este bine când Dumnezeu procedează în mod asemănător și cu noi – și cât de des are loc aceasta! «Cine își ascunde fărădelegile nu prosperă» (Proverbe 28,13). Dacă noi nu ne mărturisim de bună voie păcatele, este bine că Dumnezeu cu mijloacele Sale ne conduce la mărturisire; căci numai atunci El ne poate da binecuvântare. «Câtă vreme am tăcut, mi se topeau oasele de gemetele mele necurmăte. Căci zi și noapte mâna Ta apăsa greu asupra mea; vlaga mea se schimbă în uscăciune ca de vară. Ți-am făcut cunoscut păcatul meu și nu mi-

am ascuns fărădelegea. Am zis: „Îmi voi mărturisi Domnului fărădelegile”. Și Tu ai iertat vina păcatului meu.» (Psalm 32,3-5).

Este remarcabil cât de multe întrebări pun corăbierii lui Iona, după ce sortul a căzut pe el. **«Spune-ne, te rugăm, din cauza cui a venit peste noi nenorocirea aceasta? Ce meserie ai și de unde vii? Care îți este țara și din ce popor ești?»** Aceste întrebări ar trebui să ne atingă și pe noi. Să privim la prima întrebare: «Spune-ne, te rugăm, din cauza cui a venit peste noi nenorocirea aceasta?» Prezența unui creștin, a unui sfânt al lui Dumnezeu (căci fiecare creștin adevărat este un sfânt) ar trebui să însemne binecuvântare pentru toți cei din jurul lui. El ar trebui să fie ca o lumină care luminează în întuneric, ca o lumânare mică care dă lumină celor din jurul ei. Dar Iona s-a comportat cu totul altfel. În loc să fie o binecuvântare pentru însoțitorii lui, el a adus cu sine blestem. El era cel care a stârnit această furtună, sau în orice caz Dumnezeu a trimis furtuna din cauza lui. Ce lucru serios este când Dumnezeu trebuie să dea oamenilor din jurul nostru osteneală și nenorocire, deoarece El se preocupă **cu noi** din cauza neascultării și păcatelor noastre! Biblia spune pe drept: «Căci niciunul dintre noi nu trăiește pentru sine» (Romani 14,7). Noi nu putem afirma: „Aceasta este treaba mea, și nu-l interesează pe nimeni.” Neascultarea lui Iona îi interesa foarte mult pe corăbieri: ei au ajuns într-o furtună îngrozitoare și ei au pierdut încărcătura, deoarece ei au trebuit s-o arunce peste bord, ca să salveze corabia – și toate acestea din cauza păcatului unui sfânt al lui Dumnezeu! Noi ar trebui să ne întrebăm foarte serios: „Sunt eu o binecuvântare sau un blestem pentru cercul în care mă mișc?” Căci aceasta este sigur: o influență într-o direcție sau alta exercită fiecare dintre noi. Într-adevăr, în cele din urmă Dumnezeu a dat naștere la binecuvântare din toate aceste păcate și nevoi: corăbierii au cunoscut pe Dumnezeu prin neascultarea profetului. Dar aceasta nu-l scuză. Răspunsul foarte trist la întrebarea corăbierilor, dacă Iona ar fi spus adevărul, ar fi trebuit să fie următorul: „Are loc numai și numai din cauza mea; este greșeala mea, și numai greșeala mea, că voi ați ajuns în acest pericol și ați suferit aceste pierderi.” Să ne păzească Dumnezeu ca prin păcatele noastre și neascultarea noastră să nu aducem suferință și pierdere asupra prietenilor și semenilor noștri.

Și întrebarea a doua este importantă. S-o privim cu seriozitate: «Ce meserie ai?» Despre cineva s-a spus cândva: „Da, el este un creștin, dar nu se comportă corespunzător.” Pentru mulți este valabil aceasta! Prima noastră misiune constă în aceea de a fi aici spre lauda Domnului nostru (Efeseni 1,14). La unii dintre noi lumea poate cu greu vedea aceasta.

«Și de unde vii?» Foarte des uităm că noi venim din „cetatea pierzării” și că lumea, din care suntem, a fost deja condamnată; că noi nu mai aparținem lumii și că cetățenia noastră este în ceruri. Prea des nimeni nu consideră, că noi suntem străini și călători (1 Petru 2,11), care se află pe drumul spre casa Tatălui.

Unde este patria ta? În China aceasta este o întrebare uzuală. Putem noi răspunde sincer: patria mea este în cer? Arată stilul nostru de viață aceasta? Dragă împreună cu mine creștin, tu și eu, noi nu suntem din lume, așa cum Domnul Isus Hristos nu era din lume (Ioan 17,16), căci cetățenia noastră este în ceruri (Filipeni 3,20).

Fie ca întrebarea aceasta a corăbierilor păgâni de pe corabia lui Iona să pătrundă adânc în inimile noastre, pentru ca noi să putem cânta cu adevărat:

Merg pe cărarea mea
Ce duce spre patrie,
Unde Mântuitorul meu,
Veșnic mă va mângâia.

«Și din ce popor ești?» Să ne ajute Dumnezeu, ca niciodată să nu ne rușinăm să spunem: aparțin poporului lui Dumnezeu. Prin harul lui Dumnezeu Îl urmez pe El, pe Cel care este Cel disprețuit și lepădat, pe Cel care lumea aceasta L-a răstignit.” Un proverb vechi spune: „Spune-mi cu cine te însoțești, și îți voi spune ce fel de om ești.” Prietenii mei, lăsați să fie așa la noi! Fie ca prietenii și însoțitorii noștri să fie aceia care aparțin poporului lui Dumnezeu! Uneori suntem constrânși să trăim în mijlocul oamenilor lumii acesteia. Dar și atunci să fim ca acei sfinți de atunci, despre care se spune: «După ce li s-a dat drumul, ei s-au dus la ai lor» (Faptele Apostolilor 4,23).

Când un sfânt al lui Dumnezeu merge pe drumul său în ascultare de Domnul, atunci nu va fi nevoie să se pună o întrebare ca aceasta. Pentru toți oamenii va fi clar, căruia popor îi aparține.

Acum să privim răspunsul lui Iona! El nu a dat atenție la toate întrebările, ci numai la ultima. **«Sunt evreu.»** Numele de evreu a fost după câte se pare folosit în chip batjocoritor (compară cu 1 Samuel 14,11). Numele de onoare era israelit. Israel înseamnă, așa cum ne amintim, „prințul lui Dumnezeu” sau „luptătorul lui Dumnezeu”. Iona nu mai avea pe calea sa, care totdeauna mergea în jos și tot mai departe de Dumnezeu, sentimentul demnității poziției lui și al cetățeniei lui. El s-a folosit de numele pe care dușmanii lui Israel îl foloseau pentru ei în chip disprețuitor și ca batjocură. Și pentru noi este ușor să pierdem sentimentul demnității poziției în care ne-a așezat Domnul în harul Său, și să cădem așa de adânc, că acceptăm numele pe care lumea în disprețul și neștiința ei îl folosește cu privire la noi. În Noul Testament ni se dă numele de „creștini”: noi trebuie să respingem strict oricare alt nume în afară de acesta, pe care ni l-a dat Dumnezeu. Niciodată să nu recunoaștem numele care sunt date de oamenii lumii acesteia.

Cuvintele următoare ale lui Iona nu sunt răspuns la întrebările corăbierilor, ci sunt ceva mai bun. El a început să-și îndepărteze privirea de la sine însuși; și ce diferență era aceasta față de cele auzite de noi până aici! **«Și mă tem de Domnul, Dumnezeul cerurilor, care a făcut marea și uscatul.»** Acești corăbieri au strigat fiecare la dumnezeul lui, dar ei nu cunoșteau pe Domnul, pe Dumnezeul cerului. Ei s-au rugat ca marea să se liniștească, dar ei nu cunoșteau pe Dumnezeu, pe Cel care a făcut-o. Răspunsul pe care Iona l-a dat corăbierilor păgâni era un răspuns frumos. S-ar putea ca el să fi pierdut sentimentul demnității locului, pe care Domnul l-a adus; dar el a păstrat sentimentul față de Dumnezeu, de care se temea. Aici este leacul pentru toate nevoile noastre. Să ne luăm privirea de la noi înșine, de la lume, de la marea furioasă și de la ce este în jurul nostru și să privim la Isus; atunci El ne va face capabili să dăm o mărturie adevărată și clară despre Acel Unul, de care ne temem, «al Căruia sunt eu și Căruia Îi slujesc» (Faptele Apostolilor 27,23).

Succesul a fost decisiv: **«Oamenii aceia au avut o mare teamă și i-au zis: „Pentru ce ai făcut lucrul acesta?” Căci oamenii aceia știau că fugea de fața Domnului, pentru că el le spusese.»** Cât de des oamenii lumii acesteia au o imagine corectă despre ceea ce se cuvine unui creștin, mai mult decât o are creștinul însuși! Cum se face că Iona nu a avut «o teamă mare». El avea o cunoaștere mult mai mare despre mărimea, gloria și sfințenia Dumnezeului celui viu și adevărat, care a făcut marea și uscatul, decât aveau acești corăbieri păgâni sărmani, neștiutori, și cu toate acestea ei au apreciat comportarea lui Iona mult mai corect decât a făcut-o Iona însuși. Este ceva îngrozitor pentru un om să încerce să fugă dinaintea unui astfel de Dumnezeu. S-ar putea crede, că Iona era, și nu corăbierii, cel care s-a temut cu frică mare. Așa este inima, chiar și inima unui sfânt și profet al lui Dumnezeu. Remarcabil

este însă, că Iona în cele din urmă împreună cu mărturisirea lui bună despre Dumnezeu a mărturisit și păcatul său.

«Și ei i-au zis: „Ce să-ți facem, ca să se potolească marea față de noi?” Căci marea era din ce în ce mai înfuriată.» Situația devine acum foarte, foarte dificilă pentru Iona. «Ce să-ți facem?» Iona știa foarte bine, că furtuna îngrozitoare din jurul lor, care de la o clipă la alta devenea tot mai rea, se datora din cauza lui. Chiar dacă Iona nu „s-a temut cu teamă mare”, așa cum ar fi trebuit să facă, el a început totuși acum să vadă, că nu poți batjocori pe Dumnezeu și că nu este un lucru neînsemnat să ispitești pe Dumnezeu și să te joci cu El. Presupun că cei mai mulți dintre noi nu pot reproșa multe lucruri lui Iona. Nu a trebuit și noi înșine să fi învățat sau să învățăm aceeași lecție amară? Cât de natural pentru inima unui om este gândul că putem păcătui fără să fim pedepsiți și scăpăm ușor de pedeapsă! Nu, dragul meu împreună cu mine creștin, dacă era Iona, dacă ești tu sau dacă sunt eu, Dumnezeu nu Se lasă să fie batjocorit: «să fiți siguri că păcatul vostru vă va ajunge» (Numeri 32,23). Păcatul va da roade amare, foarte amare.

«El le-a răspuns: „Luați-mă și aruncați-mă în mare, și marea se va liniști față de voi; căci știu că din vina mea este peste voi această furtună mare.» Nu poate fi altfel decât să admirăm și să iubim pe acest om, cu tot eșecul lui. Cât de mulți dintre noi ar fi avut curajul să-și rostească propria sentință de moarte așa de clar și așa de deplin și de liber să recunoască propria vină și urmările ei, și anume fără nici un cuvânt de scuză sau de îndreptățire de sine? Acum Iona a răspuns clar la prima lor întrebare: «Din cauza cui a venit peste noi nenorocirea aceasta?» Dacă ne gândim că cu mare certitudine Iona însuși a scris cartea aceasta, care cu nici o silabă nu scoate în evidență prestigiul propriu, atunci nu se poate altfel decât să stimăm pe acest bărbat viteaz și cinstit. Ce sentință de moarte! Căci omenește vorbind nu putea fi altfel. Să fie aruncat din mica corabie, departe, foarte departe de uscat, și să se scufunde în aceste valuri, care se înălțau ca munții – ce speranță mai putea fi într-o astfel de situație? Corăbierii știau foarte bine cât de mare era lipsa de speranță pentru profetul condamnat, dacă se va executa propria sentință. De aceea au vâslit cu încordare, ca să ajungă la țarm. Învățăm să iubim și să admirăm pe acești corăbieri simpatici, atunci când îi vedem în această călătorie. Cât de ușor ar fi fost să arunce pe Iona peste bord și în felul acesta să se liniștească marea! Dar nu, ei nu ar face aceasta fără o încercare nouă, serioasă, ca și așa să ajungă la țarm: «Oamenii aceștia vâsleau din greu ca să ajungă la uscat, dar nu puteau, pentru că marea se întărâta tot mai mult împotriva lor.» Nu era nici o speranță. Dumnezeu însuși a trimis această furtună – nu împotriva lor, aceasta este adevărat, ci împotriva slujitorului Său neascultător, și este fără sens să lupți împotriva lui Dumnezeu. Nu rămânea nimic altceva de făcut, decât să se supună voii lui, așa cum ea a fost făcută cunoscut de propriul Său profet. Să luăm seama cum a fost exercitată această judecată! A avut loc cu rugăciune. Nu se aude nici un cuvânt de sete de răzbunare sau de muștrare împotriva omului care a adus asupra lor un necaz așa de mare. În loc de aceasta găsim că bărbații, care cu puțin timp înainte fiecare a strigat la dumnezeul lui, strigă acum către Domnul: «Atunci au strigat către Domnul și au zis: „Doamne, Te rugăm nu ne pierde pentru viața omului acestuia și nu ne împovăra cu sânge nevinovat! Căci Tu, Doamne, ai făcut cum Ți-a plăcut.»» Ce creștere minunată în cunoașterea Domnului, a adevăratului Dumnezeu, se reflectă în această rugăciune scurtă! Ei s-au întors de la idoli la Dumnezeu (compară cu 1 Tesaloniceni 1,9). Ultima frază: «Căci Tu, Doamne, ai făcut cum Ți-a plăcut» mi se pare că revelează o cunoaștere a mărimii și puterii lui Dumnezeu, legată cu supunere față de voia Sa, pentru care noi toți i-am putea invidia. Am constatat deja, că este

pentru a doua oară când acești bărbați folosesc cuvântul «a se pierde» sau «a pieri». Dumnezeu a auzit realmente strigătul lor, și ei nu au pierit.

«Apoi au luat pe Iona și l-au aruncat în mare. Și marea a încetat să mai urle.» Sunt sigur, că și Iona s-a supus pedepsei îngrozitoare, pe care Dumnezeu a pus-o asupra lui, pedeapsa cu moartea, așa cum într-adevăr el a rostit-o, dar pe care Dumnezeu Însuși a ales-o. Nu mă îndoiesc că a fost un moment solemn la bordul corăbiei, atunci când profetul s-a pregătit să moară și corăbierii au fost constrânși să exercite sentința de moarte tocmai la un om care a fost primul care le-a povestit despre Dumnezeul adevărat și viu și care a fost mijlocul prin care ei s-au întors de la idoli la Dumnezeu. Este pe deplin posibil ca în timpul călătoriei comune pe marea înfuriată să se fi stabilit o legătură puternică de dragoste între profet și corăbieri. Ei știau foarte bine, că el mergea de bună voie la moarte, ca să le salveze viața. Ei puteau spune cu adevărat: „El s-a dat pe sine însuși pentru noi! El a murit, ca noi să trăim.”

Și care a fost rezultatul? A fost un rezultat dublu. În primul rând: **«Și marea a încetat să mai urle»**, și în al doilea rând: **«Pe oamenii aceia i-a cuprins o mare frică de Domnul și au adus Domnului o jertfă și I-au făcut jurăminte.»** Pentru acești oameni păgâni rezultatul a fost o întoarcere totală și deplină la Dumnezeul adevărat și viu. Iona putea să spună despre sine însuși: «Mă tem de Domnul», și Duhul lui Dumnezeu relatează aici despre corăbieri: «Pe oamenii aceia i-a cuprins o mare frică de Domnul». După aceea au adus o jertfă de tăiere. Aceasta ne amintește, că la Dumnezeu se vine numai pe drumul pe care El Însuși l-a stabilit. În afară de aceasta jertfa vorbește despre mulțumire și adorare. Putem schița lucrarea Duhului lui Dumnezeu în inimile acestor oameni astfel: mai întâi ei s-au înfricoșat de furtună (versetul 5) și au strigat către dumnezeii lor. Apoi au avut o teamă mare, când au auzit pentru prima dată de Dumnezeul cerului, care a făcut marea și uscatul. În al treilea rând, au strigat la Domnul în loc să strige la dumnezeii lor. Ei au recunoscut mărimea și puterea Sa și s-au supus voii Sale. În al patrulea rând, au avut o frică mare de Domnul. În al cincilea rând, au venit înaintea Domnului cu o jertfă, deci pe calea pe care Dumnezeu Însuși a hotărât-o, și s-au plecat înaintea Lui în adorare și mulțumire. În sfârșit au făcut juruințe. Ei au recunoscut public, că erau vinovați față de Dumnezeul, pe care l-au cunoscut nu demult.

Altfel decât cineva s-ar fi așteptat au decurs lucrurile cu Iona. **«Și Domnul pregătise un pește mare să înghită pe Iona; și Iona a stat în pântecele peștelui trei zile și trei nopți.»** Ochiul Domnului (un ochi plin de dragoste și har) era îndreptat spre scena de despărțire de pe puntea corăbiei mici în mijlocul furtunii, dar și asupra slujitorului Său greșit, atunci când el s-a scufundat în valurile înfuriate. Acolo unde el s-a așteptat cel mai puțin, a găsit un loc de refugiu: în pântecele peștelui. Dacă aceste ape întunecate și furtunoase vorbeau despre moarte, atunci pântecele peștelui ne spune ceva despre mormânt. Știm că așa este, căci Domnul nostru Isus Hristos ne explică, că Iona era în aceste momente un tablou al Lui: «Căci, după cum Iona a stat trei zile și trei nopți în pântecele peștelui celui mare, tot așa Fiul Omului va sta trei zile și trei nopți în inima pământului» (Matei 12,40). Iona știa puțin despre onoarea care i s-a făcut în aceste clipe: el trebuia să fie pentru totdeauna un semn despre faptul că Domnul și Învățătorul lui va coborî mai târziu de bună voie în moarte și mormânt, ca să salveze pe alții.

Să mai observăm și faptul că Cuvântul lui Dumnezeu spune, că Dumnezeu pregătise un pește mare! Dacă noi excludem pe Dumnezeu din universul Lui propriu, atunci ajungem imediat în greutăți. Dar dacă primim ce spune Dumnezeu, așa cum spune El, atunci nu iau

naștere nici un fel de greutate. Dumnezeu este realmente în stare să pregătească un pește mare, ca să salveze viața slujitorului Său. El poate avea pregătit acest pește deosebit, să-l facă să aștepte alături de corabie, exact la locul potrivit și în momentul potrivit. Aceasta nu este o minune singulară; aici este vorba de o combinație de multe minuni. Și acelaia, care cunoaște pe Dumnezeu și căile Lui, nimic din ceea ce are loc aici nu-i este imposibil și nici chiar puțin probabil. Este exact tocmai ceea ce noi putem aștepta de la Dumnezeu nostru bun, atunci când este vorba de unul din ai Săi. Acest pește mare este primul lucru despre care cartea Iona ne spune, că Dumnezeu l-a pregătit pentru slujitorul Său. Dar nicidecum nu este ultimul. O curcubetă, un vierme, un vânt înăbușitor de la răsărit, fiecare la timpul potrivit a fost pregătit de Dumnezeu în chip minunat, și fiecare era o minune a lui Dumnezeu, așa cum era peștele mare.

Înainte să părăsim primul capitol al cărții Iona, cu admirație adoratoare trebuie să ne facem clar harul uimitor și înțelepciunea lui Dumnezeu (ca să nu mai vorbim de puterea Sa), care se arată în aceea că El folosește păcatul și greșeala slujitorului Său neascultător spre onoarea Numelui Său și spre binecuvântarea sărmanelor Lui creaturi, a oamenilor. Dumnezeu a trimis pe Iona cu un mesaj de atenționare la o cetate păgână situată în răsăritul îndepărtat, un mesaj care urma să se dovedească a fi un mesaj al harului. Dar slujitorul Lui a refuzat să meargă, și a plecat spre o altă cetate, situată departe în apus. Ce face Dumnezeu? El folosește tocmai această faptă de neascultare ca să aducă unei echipe de corăbieri alcătuită din corăbieri păgâni, neștiutori, mesajul harului și al păcii. Cât de mult ne amintește aceasta de versetul: «Dar știm că toate lucrurile lucrează împreună spre bine ...» (Romani 8,28) sau de locul: «Din cel ce mănâncă a ieșit ce se mănâncă și din cel tare a ieșit dulceață» (Judecători 14,14)!

Dacă medităm la acest prim capitol al cărții Iona și urmărim pe slujitorul neascultător al Domnului pe drumul său în jos, în jos de la domiciliul lui din Gat-Hefer, și apoi tot mai jos până a ajuns în pânțele peștelui, și vedem cum Dumnezeu tocmai pe acest drum salvează pe corăbierii păgâni, atunci putem înțelege că tot acest drum este un tablou al Slujitorului desăvârșit, ascultător, al Domnului nostru Isus Hristos, care a mers tot mai jos – a coborât din gloria Sa, a coborât în iesle și de acolo în jos la cruce și apoi mai jos în mormânt și în felul acesta ne-a salvat pe noi păcătoșii sărmani. Cât de minunat este descris pentru noi acest drum în Filipeni 2,5-8: «Să aveți în voi gândul acesta, care era și în Hristos Isus: El, măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n-a socotit ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a dezbrăcat pe Sine Însuși și a luat chip de rob, făcându-se asemenea nouă oamenilor. La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce.» Nu este de mirare că Duhul lui Dumnezeu continuă: «De aceea și Dumnezeu L-a înălțat foarte sus și I-a dat Numele care este mai presus de orice nume, pentru ca în Numele lui Isus să se plece orice genunchi al celor din ceruri, de pe pământ și de sub pământ, și orice limbă să mărturisească, spre slava lui Dumnezeu Tatăl, că Isus Hristos este Domnul.»